

Első műszak

Egyre följebb lép a nap már,
 Megélenkül a vidék.
 Járda, utca. Gyárkapuknál
 Most érkezik meg a nép.
 Váltás. Jó az első műszak,
 S minden ilyen reggelen
 A lendület új traktort ad,
 Száz fényes traktort terem.
 Új épülettömbbé nőnek
 Mind a téglák és kövek.
 Országúton dübörögnek
 Teherkocsik, szekerek.
 Kémény füstje fel-felszökken,

Frissen, forrón száll megint.
 Szertefutó dróterekben
 Magas-feszültség kering.

Munkáját lelkesen végzi
 Az új műszak: drága, szép
 Hazám ifjú építői,
 Elvtársaim — hősi nép.
 Nép, akinek dalos ajka
 Zengi a tett himnuszát,
 S lép a kommunizmus-adta
 Magaslatokon még tovább!

Fordította SZILY ERNŐ

Évnyitó*

Szeptember 3-án, délelőtt két felvirágozott szekér haladt Algyő felől Szegedre. A lovakon csillogott az új szerszám, a szekerek is rangosak, frissen sárgára festve. Az első szekér végében az ülésekhez erősítve Lenin-kép pompázott, barna fakeretben, virágkoszorúval. A kép felett, fehér deszkalapon a nagy tanító szavait olvasták a járókelők: Tanulni, tanulni, tanulni.

Vasárnap volt, jobban ráérték az emberek, és így bőven akadt nézője a különös menetnek. „Nem lakodalom, az biztos, állapították meg egyhangúan a kíváncsiak. De akkor mi lehet?”

— Várostonézni jönnek a csoportbeliek — vetett véget a sok szóbeszédnek egy öreg néni, és a szekerek felé mutatott.

A szekerek oldalán valóban ott fehérlett a tábla, amelyen napnál világosabban bizonykodtak a kövér, fekete betűk, hogy a két módos jármű az „Új barázda” termelőcsoport tulajdona.

Kilenc óra felé járt az idő, de a szokatlan meleg már elöntötte a várost. A forróság szinte hullámszórt a sugárúton, s az aszfalt úgy süttött, mint a tüzes kemencefenék.

Az elülső szekér kocsisa, szélesvállú megtermett ember, levetette ünneplő fekete kabátját s csak úgy ingújjban biztatta a két fényes-szőrű pejket.

— Gyí te, hé! Megsülünk ebben a pokolkemencében. Ki a csoda látott ilyen megveszekedett meleget szeptemberben. No, hogy bírjátok, legények? — fordult a háta mögött rázkódó két fiúcskához. Azok nem feleltek.

— Itt nincs hűvös szél, hogy megnyitná a meleget — folytatta tovább. — Minden másképp van, mint a Barackoson. Node majd megszokjátok, — tette hozzá vigasztalóan, mert az egyik fiúcska szempillája szaporán megrebbent.

A két fiú szótlanul ült egymás mellett. Egyforma növésű, tizenégy—tizenöt éves legénykéek lehettek, csak egyikük jóval erősebb, vállá-

* Regényrészlet.